

2015. december 24. csütörtök

2Sám 7,1-5.8b-11.16; Zs 88; Lk 1,67-79

Zakariás eltelt a Szentlélekkel, és így prófétált: „Áldott az Úr, atyánk Istene, mert meglátogatta és megváltotta népét. Erős szabadítót támasztott nekünk szolgája, Dávid házából.”

Jézus születésének előestéjén az előhírnök érkezéséről olvasunk. Zakariás az Úr kiválasztott papjaként, Máriával ellentétben, nem hitt az angyal ígéréiben. Megerősítést kért, hogy meggyőződjön, meddő házasságukat gyermekkel ajándékozza meg az Isten. Irtózatosságot élhetett át, hogy földöntúli élményét nem oszthatta meg. Az örömteli, de néma várakozásban új meglátások érlelődhetnek benne – érthető, ha Lukács a Lélektől indított dicsőítést, sőt prófeciát ad a szájába. Tudtam én ebben az adventben csendet teremteni magamban, hogy megérlelődjön bennem a várakozás és a mély öröm? Mi akadályozott benne?

Mi már megszokott forgatókönyv szerint készültünk erre a karácsonyra. Talán elvesztettük már a várakozás izgalmát, az őszinte rácsodálkozást, hogy Jézus váratlanul és meghökkentő módon jön el életünkbe. Nemcsak karácsonykor, hanem életünk fordulóján, sőt minden napjain.

Szeretteinknek sem könnyű szívhez szóló ajándékot készíteni – de észreveszem-e szeretetre kiéhezett társaimat? Azt mondom, adom nekik, amire tényleg szükségük van? Vagy csak pótlékokat? Meg tudom osztani az örömet, hogy szeret az Isten? Éreztetni tudom, hogy a másokért, szeretetben élt élet a megoldás az ember bajaira? Lerí rólam?

Környezetünk zöme nem hívő. Igyekeztem lefordítani a nyelvükre a karácsony lényegét? Ha a megváltás öröme teljesen átjár, akkor meg kell találnom ennek a módját.

Áprily Lajos: Karácsony-est

*Angyal zenéje, gyertyafény –
kincses kezem hogy lett szegény?
Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.
Mi győzött érdességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?
Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?
Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.
Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.*

Benyhe Zsuzsa (Budapest – Madrid, 5. régió)

Lk 1,67-79 - Zakariás hálaéneke

Gondolatok karácsony éjjelére - (2015. okt. 30-án)

Kicsit úgy érzem magam, mint amikor gyerekkorunkban palackba zártunk üzenetet, feljegyzést 50 évvel későbbi megtekintésre. Még napfényes színekavalkád vesz körül bennünket október utolsó napjaiban: nehéz a fagyos, de mégis meghitt karácsonyest hangulatába belehelyezkedni. Viszont mindez talán lemezteleníti a karácsony üzenetén való töprengést, nincs semmi sallang, nincs még éjféli misés hószállingózás, mámoros ajándékbontogatás... Mi marad a dekoráció nélkül?

Az üzenet. Az istálló csupasz, megrázó, minden nélküli valósága. A döbbenet, hogy nem tudok a sallangok nélkül létezni. Nehezen tudok szabadulni tőlük. A gyávaság tudata a mindennapokban.

Szelídség helyett erőszakos agresszív visszaszólások. Keresztcipelés helyett egérútnyérés. Dicsekvés a Bokorhoz tartozással, közben nincs mit a saját életemben felmutatni. Illatos fenyő állítása, szalmaföldre terítése helyett.

Az üzenet, hogy megélem-e az örömhírt. Látszik rajtam? Tényleg Evangélium?

Az üzenet. Sámuel könyve alapján. Az aktualitás. Nem tudjuk, hogy milyen felelőtlen intézkedések folyamodványa ez a döbbenetes népvándorlás. Telik az idő, mire a felelősök megmutatkoznak nyíltan is. A menedékkérők viszont itt vannak, minden nem egyértelműen pozitív megnyilvánulásukkal. Az Ószövetség történeteiben most válik érthetővé, hogy mit is jelent mindig arról olvasni, hogy a „pusztában vándorolni”, az Úr üzenetét hallva, valahol másutt „házat építeni”, ellenség elől menekülni, átkelni a Vörös-tengeren.

Íme, azonban még az éjjel szózatot intézett az Úr Nátánhoz, ezekkel a szavakkal: *„Eredj, s mondd szolgáltnak, Dávidnak: Ezt üzeni az Úr: Hát te házat akarsz építeni nekem lakásul? Nos, én népemnek, Izraelnek helyet szerzek, s elültetem, hogy ott lakjon, s ne háborgassák többé, s a gonoszság fiai ne nyomorgassák többé ...”*

Az emberek nyugalomra, saját földre, otthonra, hazára, ellenségek nélküli világra vágyakoznak. Útnak indulnak, mindent veszítve vagy otthagyva, háborúból vagy szegénységből, víz nélküliségből. Mi lesz velük? Mi lesz velünk? Azt mondjuk, féltjük a keresztény Európát. Félünk, vagyis nem vagyunk elég erősek? Vajon ismeri Európa a kereszténységet? Megéli? Meg tudjuk mutatni az egymás szeretést?

Ebben a zűrzavarban leteszem ezt az egész kaotikus felfordulást a jászol mellé, hogy a szeretet melegével, türelmével tudjunk gondolkodni. Kirekesztés vagy befogadás?

Kirekesztése vagy befogadása az itthoni rászorulóknak?

Saját magunk és a családjunk, közösségünk szeretése, elfogadása, karácsony ünneplése számára nekem a megnyugvás üzenete a legfontosabb. Talán a pásztorok is valami megnyugvásfélét érezhettek az istállónál. Ezt kívánom mindannyiunknak!

„Nyugodalmat adok tehát neked” (2Sám 7,1-5.8b-11.16)!

Gyurkó Andrea Zs. (Pécs, 10. régió)

